

ברוזים, תרנגולות, נקניקים, כרוב, בצל וכל יתר הדברים שנעים לחשוב עליהם. אך ללצים שלנו לא היה כסף, בעולם הזה אינך יכול לקנות משהו ולשלם בלא כלום. אך הם מצאו סולם שנשען על הקיר, עלו עליו ונשכבו בחציר שבעליית הגג.

וי! וי! כמה יפה הריחו הדברים שהתבשלו שם במטבח! "וי!" אמר הזאב "הייתי רוצה לפחות לטעום קצת מאלה." "והשועל כל הזמן חשב ותכנן ועכשיו חשב שמצא כבר תעלול. אזי הוא ירד מעליית הגג, בלי שמישהו הרגיש בו, והלך לאורוה, ששם עמדו סוסים שנגסו בתירס שבשוקטות שלהם. הוא התחיל להתיר את המושכות והסוסים עברו ממקום למקום כך שאף אחד לא נשאר במקומו, והשועל בינתיים חזר לעליית הגג. הסוסים התחילו לבעוט זה בזה ולהשתולל ולהקים רעש גדול. בעל הפונדק וכל מי שהיה שם רצו מיד לאורוה ואיש לא נשאר במטבח.

ירדו האדונים הזאב האפור והשועל האדום והתכבדו במטעמים, וגם לקחו מה שרק מצאו, ותוך כך השועל תקע חופן אגוזים לכיסו. וכשהפונדקאי עם יתר האורחים חזרו אחרי הרגעת הסוסים, לא נשארו במטבח אלה שאריות.

בימים אלה השועל האדום והזאב האפור היו לחברים טובים, וכשראית אחד מהם יכולת להיות בטוח שהשני לא רחוק מכאן. השועל האדום היה אמן התעלולים ערמומיים והזאב האפור לא פיגר הרבה אחריו. הם התפרנסו משוד וגניבות, אך ידידותם פסקה אחרי זמן והדבר קרה כך: היה פעם יריד גדול ולשם באו כל העולם ודודו והכלב הקטן שמאחורי התנור. "נלך גם אנחנו" אמרו שני הלצים והלכו. הם הגיעו לפונדק ושם, דרך החלונות, יכלו לראות כל מיני דברים טובים המתבשלים במטבח. היו שם אווזים,

אגוזים שהכנתי לארוחת ערב. נתפוס אותו וניתן לא
מנת מכות טובה."

הזאב האפור והשועל האדום שכבו בעליית הגג ואכלו,
ואכלו עד לא יכלו לאכול יותר.

קרה שבדרך ליריד עבר שם סוחר תבואות, שנהג
לקנות תירס בזול ולמכור אותו ביוקר לאנשים עניים,
רשע לא קטן משני הלצים שלנו. הוא הביא שק שלם של
כסף אך זה לא עזר לו הרבה, כי לא יכול היה כבר
לקנות אוכל בפונדק, כי הרי כל הדברים הטובים נגנבו
קודם. הוא נאלץ להסתפק בשאריות. את הכסף הכניס
למשמרת לארון שבפינת הפונדק.

בעליית הגג, איפה ששני הלצים שלנו שכבו, מונח היה
שלח פרה, שממנו נהג בעל הבית לעשות רצועות,
שטים ודברים דומים. וכשהזאב האפור נרדם, תפר
השועל את השלח אל מעילו של הזאב, בלי שההוא ידע.
ואז התחיל השועל לדבר בקול. "הנה" אמר "יש לי כיס
מלא אגוזים ואתחיל עכשיו לפצח אותם".

"לא, לא, ידידי" אמר הזאב שהתעורר מיד "אל תעשה
זאת כי ישמעו אותנו."

"אבל מתחשק לי לאכול אגוז" אמר השועל האדום.

"לא, חס ושלום, אל תעשה זאת."

"אבל כן אפצח" אמר השועל ופיצח אגוז בקול.

"הה" קרא הפונדקאי "שם בעליית הגג מישהו מפצח

שמע זאת הזאב ולא חשב הרבה. הוא קפץ דרך חלון והתחיל לברוח כמה שרק יכול היה. אבל זה לא פשוט לרוץ, כאשר שלח פרה קשור למעילך.

"הנה" קרא בעל הבית "הנה הגנב שאכל את הארוחה שלנו, והוא גם גונב עכשיו את השלח שלי."

כולם רצו אחרי הזאב, וסוחר התירס בראשם. והזאב ברח כמה שהיה לו כוח ברגליים, אבל השלח מנע ממנו לרוץ מהר ובסוף תפסו אותו. ווי! איזה מכות קיבל!

אבל כשכולם רצו מהפונדק ורדפו את הזאב האפור, השועל האדום ירד בשקט מעליית הגג, לקח את שק הכסף של סוחר התירס והלך משם, בלי שהיה מישהו שיעצור אותו. הוא הלך בדרך עד שהגיע לפרשת הדרכים ומי לא ישב שם אם לא הזאב, המשפשף את מקומות בגוף, שכאבו לו ביותר.

"הי, זה אתה ידידי הזאב" אמר השועל "חיפשתי אותך על הגבעה ובעמק. הנה שק שלם של כסף מצאתי שם בפונדק וזה רק הודות התעלול שעשיתי לך. אחרת אף אגורה לא הייתה מגיעה לכיסים שלנו."

"אא" ענה הזאב "זה כבר סיפור אחר" והוא בלע את עלבונו ורוגזו נרגע קצת, כי מחצית השלל הזה יכול היה לרפא כל כאב. וכך הם הלכו משם יחד זה לצד זה.

בדרך הגיעו לפונדק אחר. "נעצור כאן" אמר הזאב "כי אני רוצה לאכול דבר מה לפני שנמשיך."

השועל הסכים ושניהם נכנסו לפונדק. את שק הכסף נתנו לבעל הפונדק למשמרת והזאב הזמין לו ארוחה ראויה לאיש עשיר. בזמן שהוכנה הארוחה הזאב האפור עמד במטבח והשגיח שהכל יבושל ויטוגן כפי שהוא אוהב. ובינתיים השועל החליט על תעלול נוסף. הוא מצא שק הדומה לזה שאותו הביאו עם הכסף, ומילא אותו במסמרים חלודות וחלקי ברזל קטנים. אותו הוא הביא לבעל הפונדק ואמר "כשידידי הזאב יבוא לבקש את השק, תן לו אותו כי מגיע לו."

הוגשה הארוחה והם אכלו בנחת ואחרי זה השועל נשכב ליד האח, כאילו ישן. בינתיים הזאב, שהחליט לקחת את כל השלל ולא רק את חלקו שלו, בא לפונדקאי ואמר "השק הזה שידידי השועל נתן לך. תן לי אותו כי אני צריך להמשיך בדרך. ולשועל תן לישון. הוא צריך עוד לנוח. אל תעיר אותו."

הפונדקאי לא הבין בתעלולים של השניים ומסר לזאב את השק עם מסמרים וברזלים, והזאב לא התעכב אף רגע כדי לבדוק מה יש בפנים, אלא חטף את השק ורץ מהר בדרך, עם תוכן השק מצלצל בעליזות, ומשוכנע

הכסף הגנוב יתפרסם ברבים "תן לי ללכת ואני מבטיח לך להשגיח ולא לדרוך על ביתך."
אבל לא כל כך פשוט היה להשתחרר כי אבא חולד הזקן החזיק אותו והמשיך לצעוק "עזרו לי! עזרו! כאן אחד מנסה לשדוד את החולד העיוור הזקן ולקחת את הכל שיש לו!" והוא המשיך בקריאות אלה וגרם למהומה גדולה. באו אנשים מכל הצדדים ולקחו את שניהם לפני

שהצליח לרמות את השועל.
כשרק הזאב הרחיק, קם השועל ויצא לדרך עם שק הכסף מלא על כתפו.

אך זה עוד לא סוף הסיפור. תקשיבו!
בקרבת המקום היה חולד זקן, עיוור, שחי בתוך האדמה, כי זה היה ביתו ולא היה לו מקום אחר ללכת אליו. אלא שהשועל האדום כלל לא התחשב בו. הוא עבר ודרך קרוב לביתו של החולד.
"הי! אדון שועל" קרא החולד "שים לב איפה אתה דורך. עוד מעט תפיל את גג ביתי."
"פוי!" אמר השועל האדום "מי שהיה ערום כל כך והצליח לרמות את הזאב האפור לא יסטה מדרכו בגלל חולד זקן אחד עיוור" והוא המשיך ישר קדימה.
אבל החולד הזקן קפץ ותפס אותו, ואז גם הרגיש בשק הכסף שסחב השועל האדום.
"הי!" קרא "זה כבר סיפור חדש" והוא החזיק את השועל בכל כוחו ויחד עם זאת התחיל לצרוח "אנשים עזרו! הנה השועל האדום הזה מנסה לגנוב את כספיי!"
"שקט! שקט!" קרא השועל, כי הוא לא רצה שסיפור שק

שופט שיחליט בעניין.

"זה שק כסף שלי" אמר השועל האדום.

"טוב" אמר השופט "ומאין לך הכסף הזה?"

זאת הייתה כבר שאלה שהיה קל יותר לשאול מאשר לענות עליה והשועל שתק.

אז הציע אבא חולד הזקן "ראו-נא, קל לו לדבר כי בעיר הזו הדיבור בזול. הכי טוב לבחון באש מי אומר את האמת. נכין מדורה ונראה מי יכול לעמוד בה יותר זמן, וזה יוכיח בבירור מיהו הצודק."

השועל הסכים מיד "כי" חשב "בטוח שאוכל להחזיק בחום יותר מהחולד הזקן הזה."

הוסכם שהחולד יהיה הראשון להתנסות בחום האש. הוחל לאסוף עצי הסקה, והוא כוסה בזרדים ושבבים ועלים יבשים ונדלקה האש.

הייתה זו אש נהדרת שהתרוממה גבוה, אבל החולד היה ערום. ברגע שהרגיש את חום האש התחיל לחפור באדמה והסתתר תחת המדורה כך, שאף ניצוץ לא הגיע אליו.

"כבר נכבית, אבא חולד?" שאל השועל האדום.

"לא!" קרא החולד מתוך האדמה. ואז הוסיפו עוד זרדים.

אחרי זמן מה שאל השועל האדום "נשרפת כבר אבא חולד?" כי בטוח היה שהחולד כבר לא נושם. אך אבא חולד היה מוכן.

"לא!" הוא צעק עוד יותר חזק מאשר קודם.

אכן מוזר היה הדבר, והשועל הוסיף עוד זרדים למדורה

"אתה כבר בוער?" שאל שוב החולד אחרי זמן מה.
"לא" ענה השועל, אבל קולו היה כבר חלש ביותר. ואז
הוסיפו עוד עץ למדורה והאש בערה חזק יותר ויותר.
"ועכשיו אתה כבר בוער?" שאל החולד הזקן. "ברקים
ורעמים! כן!" זעק השועל האדום וקפץ מהמדורה, כולו
כוויות ופיח, וברח משם, אבל רק בקושי יכול היה להזיז
את רגליו.

וכך על הרשעות שלו זכה השועל רק בעור חרוך. וכך
קורה גם לרשעים רבים שהרעיונות שלהם חדים כל כך,
עד שבעצמם הם נפצעים בהם.

זה הסיפור. אבל בעירנו לא עושים מרקחת שזיפים בלי
שזיפים וגם לא מספרים סיפורים ללא טעם. אבל אם
אתם מחפשים עדיין טעם בסיפור, תרכיבו משקפיים
וחיפשו בעצמכם.

עד שהיא בערה כמו בית בשריפה.
"ועכשיו אתה כבר בוער, החולד?" שאל השועל.
"לא!" קרא החולד בקול חזק ועצום.
ואז כיבו את האש והחולד יצא מהאדמה, נראה בריא,
שלם ורענן כמו פתל בשל.
ועכשיו בא תורו של השועל. הערימו עליו זרדים

ושבבים, כמו שעשו קודם עם החולד, והדליקו אש.
"נכבית כבר?" שאל החולד אחרי כמה רגעים.
"לא!" קרא השועל, אבל גרונו ניחר כבר מהחום. אזי
הוסיפו עוד זרדים, אבל השועל רק עצם את עיניו ונשך
שיניים כי החליט להחזיק יותר זמן מאשר החולד הזקן.